

Sygn. akt II CSK 86/14

POSTANOWIENIE

Dnia 21 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z wniosku Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta Ł.
przy uczestnictwie M. G. i Gminy Ł.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 sierpnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania – M. G.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 20 kwietnia 2011 r., sygn. akt III Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od uczestnika M. G. na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) złotych i na rzecz uczestnika postępowania Gminy Ł. kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wniesioną przez uczestnika postępowania M. G. od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł. oddalającego apelację skarżącego od postanowienia Sądu Rejonowego wydanego w sprawie z wniosku Skarbu Państwa – Prezydenta Miasta Ł. o stwierdzenie zasiedzenia nieruchomości zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencki i prawa pozytywnego. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Oparcie wniosku na pierwszej ze wskazanych wyżej przesłanek obliguje skarżącego do sformułowania istotnego zagadnienia prawnego, wskazania argumentów prawnych prowadzących do rozbieżnych ocen prawnych oraz przedstawienia własnego stanowiska. Wywód ten powinien być zbliżony do przyjętego przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione, gdy problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie wynikające

z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09 i z 12 marca 2010 r., II UK 400/09).

Przedstawiony we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania problem prawny sprowadzający się do wyjaśnienia, czy pismo procesowe zawierające oświadczenie uczestnika postępowania o okolicznościach faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy powinno zostać uznane przez Sąd za wniosek dowodowy tego uczestnika o dopuszczenie dowodu z jego zeznań czy też powinno być uznane przez Sąd za niedopuszczalną procesowo formę złożenia zeznania i pominięte, jest pozornym problemem prawnym, skoro skarżący był reprezentowany przez fachowego pełnomocnika procesowego umocowanego do składania w jego imieniu wszelkich wniosków dowodowych. W sprawach o stwierdzenie zasiedzenia nieruchomości rozprawa jest obligatoryjna (art. 608 k.p.c.), a do postępowania stosuje się odpowiednio przepisy o procesie, w tym dotyczące postępowania dowodowego.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance oczywistej zasadności skargi wymaga z kolei wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (prima facie) bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. nie publikowane postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08). Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się „oczywistość” naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. nie publikowane postanowienia SN: z dnia 5 września 2008 roku, I CZ 64/08, dnia 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01, z dnia 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08). Skarżący nie wykazał oczywistej wadliwości zaskarżonego orzeczenia w przyjętym powyżej rozumieniu w odniesieniu do wskazanego w skardze art. 229 k.p.c., stąd na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego na rzecz wnioskodawcy Skarbu Państwa i uczestnika postępowania – Gminy Ł., którzy wnieśli w ustawowym terminie odpowiedzi na skargę kasacyjną, znajduje oparcie w treści art. 520 § 3 zdanie 1 w związku z art. 398²¹ i art. 13 § 2 k.p.c.

[aw]